

GP
Betyg 4/5

Tenoristen Andreas Gidlund och hans grupp står stadigt i den samtida jazzen och har det bästa från Coltranes 60-tal i sina ledigt burna ryggsäckar. Inga änsliga blickar över axeln, bara tuta och köra.

*Åtta fina original av Gidlund och pianisten Fabian Kallerdahl, avrundade med en Ellington. Bäst är det som i den snabba Windy city med Kallerdahl på elpiano - stark melodi, grymt ensemblespel, idérika solon. Lyssna gärna också på föregångaren *The happiest man alive* (2005).*

Det här är svensk musik när den är som bäst.

Ulf Johanson

Hallands nyheter

Betyg: 5/6

Göteborgaren *Andreas Gidlund* bygger vidare på 1960-talsjazzen och går från ett innerligt soloballadintro i "Dedicated fool" till en rå duell med "Lade" Källfelts flödande fusiontrummor i "Windy city".

Höjdaren "Waltz transatlantic" har återkommande kännemärken som att *Mattias Grönroos* basgång spelar med i temat och dubblas av pianot, samt att 30-årige *Gidlund* ransonerar spelet och sätter sound, känsla och kommunikation före teknisk show.

I den spännande pianisten *Fabian Kallerdahls* två andra original, "Lovely day" och "Happy times", minskar intensiteten, innan en stark avslutning där *Andreas* byter från tenor till barytonsax i läckra "Busride" och omtolkar "In a sentimental mood" med softa breaks.

Martin Erlandsson

Dagens Skiva

Betyg 7/10

Bop til' you drop.

Andreas Gidlund Quartets tredje album *Press Play Please* är mitt första möte med gruppen. Däremot är jag välbekant med åtminstone en av medlemmarnas musik. *Fabian Kallerdahl* har förgyllt mitt liv och den svenska jazzscenen med sin musik de senaste åren. Därför blir det en glad överraskning när jag ser hans namn på det finurligt vikta cd-häftet. Och en direkt uppmaning att spela skivan omedelbart.

Saxofonist *Gidlunds* kvartett lutar sig tungt mot historien och skäms inte för att plocka fram mer eller mindre tydliga referenser i sin musik. *John Coltrane* är ett namn jag sett dyka upp flera gånger när jag kikar runt efter information om AGQ på nätet. Och det stämmer väl på så vis att deras musikaliska ramar är lika breda. Personligen tolkar jag gärna in *Cannonball Adderley* i det jag hör. *Gidlunds* sax svänger lika skönt.

Det mesta materialet är komponerat av *Gidlund* eller *Kallerdahl*, enda lånet är *Duke Ellingtons* superstandard *In a Sentimental Mood* som avslutar albumet.

Även om Press Play Please kanske inte tar jazzen i någon revolutionerande riktning njuter jag av framför allt samspelet mellan Gidlund och Kallerdahl. De utmanar varandra på ett skönt och följsamt vis och tillåter sig att ta fria svängar när de hårdboppar som bäst.

Patrik Hamberg

Nya Wemlands Tidning
Betyg 4/5

Kvartett med hög kompetens

Saxofonisten Andreas Gidlund bildade sin göteborgskvartett 2000 och sedan dess har gruppen hållit ihop. Tre år efter bildandet gjordes debutplattan Mandraki Beach, som genast satte bandet i kritikerfokus och väckte jazzklubbarnas intresse. Två år senare kom The Happiest Man Alive och underströk att det rör sig om en grupp i ständig och angelägen utveckling - vilket den här utgåvan utgör ytterligare en manifestation av.

Gidlund själv spelar tenor- och barytonsax, Fabian Kallerdahl klaviaturer, Mattias Grönroos bas och Lars Källfelt trummor. De som följt utvecklingen under senare år vet att det är namn som borgar för hög musikalisk kvalitet. De som är obekanta med grupperingen gör klokt i ett köp; de kommer att möta hög kompetens och musik med eget snitt. Bandet säger att idén med musiken är att använda ett traditionellt språk som medvetet bryter dialektalt i former, taktarter och sound. Och det är en bra sammanfattning av plattans innehåll.

Musiken - Gidlund själv har skrivit fem av kompositionerna, Kallerdahl tre och Duke Ellington en - är noga och orkestralt genomarbetad. Det rör sig inte om saxofon med komp, utan om fyra musiker som har jämnbördiga roller och likvärdigt ansvar; ett intressant och mycket väl genomfört koncept, som förutsätter högt hantverkskunnande, konstnärlig samsyn och gedigen samspelthet. Allt detta och en del därtill finns i rikligt mått.

Nästa höst reser gruppen till jazzklubbarna på Pulsslagsturné. I väntan på liveupplevelsen är plattan en god aptitretare.

Johnny Olsson

Lira

Markus Axelsson har lyssnat på Andreas Gidlund Quartets nya skiva, en platta som gör honom påmind om varför han föll så hårt för musikformen jazz från allra första början.

Det här är inte jazz som ställer allt på ända, utan musik som snarare gör mig påmind om varför jag föll så hårt för den här musikformen från allra första början. Det handlar om tempodrivna och distinkt jazz med välskrivna teman och genomharmoniska improvisationer. Musik som har en tendens att förvandla smilbanden till marionettdockor. Balladerna är utplacerade lika strategiskt som på en Dexter Gordon-platta. Andreas Gidlund och hans tre kompisar förvaltar arvet från jazzen som den formades under 60-talet och gör det förträffligt. Det hörs att en av Gidlunds stora förebilder är Branford Marsalis, en annan modern traditionalist. Framför allt de starka utdragna tonerna i titelspåret ekar av den amerikanska jazzstjärnan. Men där Marsalis ibland har en irriterande tendens att låta den konstnärliga ambitionen ge vika för teknisk briljans, så är Gidlunds främsta tillgång hans starka vilja att alltid spela för lyssnaren. Till skillnad från förra skivan har Fabian Kallerdahl nu tillåtits gå loss på sina olika keyboards vilket ger en extra injektion till vissa låtar. En skiva fylld till bredden med själfull jazzmusik. Så den enkla uppmaningen blir: införskaffa och tryck på play, tack.

Markus Axelsson

Sundsvalls tidning Skivtips/Hans Erik Bergman

Saxofonisten Andreas Gidlund Quartet bjuder på sitt nya Imogenaalbum Press Play Please på en modern jazzresa med rötterna i Coltraneidiomet. Gruppen spelar med stark rytmisk känsla där bas och trummor verkligen får göra rätt för sig.

Digmusic
Betyg: 3,5/5

Saxofonisten Andreas Gidlunds Quartet har nu kommit fram till sin tredje cd efter föregångarna Mandraki Beach och The Happiest Man Alive. Gruppen har identitet utan några påtagliga förebilder. I den unga gruppen ingår klaviaturspelaren Fabian Kallerdahl, basisten Mattias Grönros och trumslagaren Lars "Ladde" Källfelt. Gidlund och Kallerdahl svarar för det mesta i kompositionsväg men skivans sista spår är Duke Ellingtons egen favoritmelodi In A Sentimental Mood.

Gruppen har rytmisk känsla där bas och trummor ger en inspirerande groove. Källfelts lätta flexibla spel är en katalysator som sänder vibbar till medspelarna, Windy City är ett exempel. Rak och klar i uttrycket är tenorsaxen i den eftertänksamma Lovely Day. Så även i In A Sentimental Mood där Kallerdahls pianospel ger välformade accenter. I Busride spelar han vad jag vill kalla det myndig barytonsax där han med fördel håller sig till instrumentets låga register.

Konklusion, gruppen borde vara ett givet inslag hos landets jazzklubbar närmaste tiden.

Göran Olson

Linköpingsposten

Julklappstips

Tillbaka till rötterna

Jag kommer att tänka på Sonny Rollins när jag hör "Press Play Please" (Imogena). Det Andreas Gidlund Quartet spelar är på något sätt basic med ett gungande och krävande komp och en saxofon som frustar och kränger. Fast Andreas Gidlunds musik är mer än traditionell saxofonkvartett. Solistiskt är det han som dominerar även om Fabian Kallerdahls piano gör anspråk på utrymme med lyhört "komp" och rytmiskt finlir i solopartierna. Det här tycker jag. Här finns tradition men med siktet inställt på framtiden. De övriga i kvartetten, Mattias Grönroos bas och Lars Källfelt är lika viktiga som de andra, men deras roller är kanske mindre glamorösa.